

LIBRIS

We know
books

Jill Tomlinson

Bufnița
care
se temea
de întuneric

Ilustrații de PAUL HOWARD

Traducere din limba engleză de VIOREL ZAICU

nemi

Cuprins

Întunericul e nemaipomenit 7

Întunericul e blând 20

Întunericul e distractiv 33

Întunericul e necesar 45

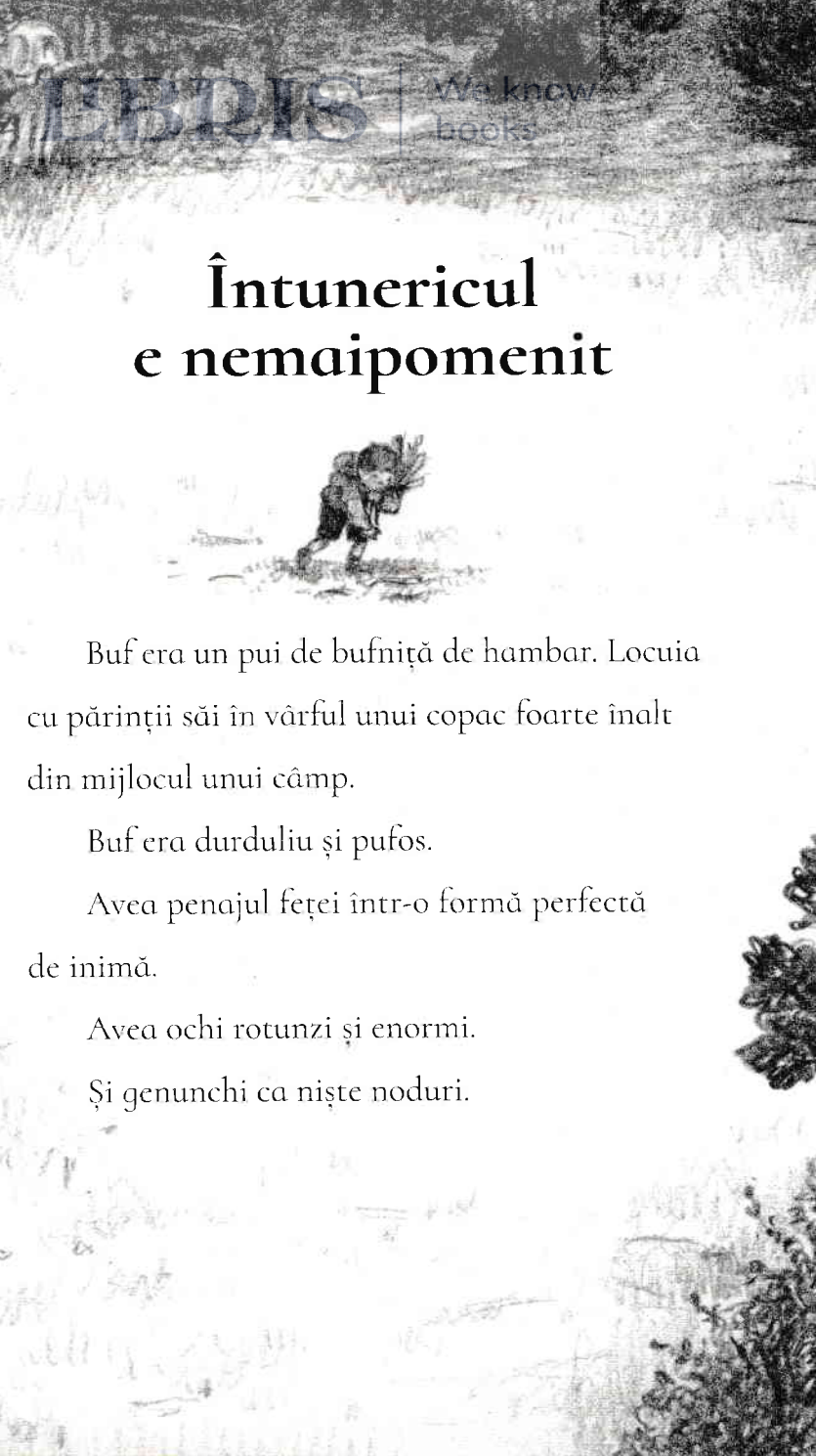
Întunericul e fascinant 60

Întunericul e minunat 75

Întunericul e frumos 89

Întunericul e nemaipomenit

Buf era un pui de bufniță de hambar. Locuia
cu părinții săi în vârful unui copac foarte înalt
din mijlocul unui câmp.

Buf era durduliu și pufos.

Avea penajul feței într-o formă perfectă
de inimă.

Avea ochi rotunzi și enormi.

Și genunchi ca niște noduri.

De fapt, era la fel ca orice alt pui de bufniță care a trăit vreodată, cu excepția unui lucru.

Lui Buf îi era frică de întuneric.

- Nu se *poate* să-ți fie frică de întuneric, îi spuse mama lui. Bufnițele nu se tem *deloc* de întuneric.

- Uite una care se teme, răspunse Buf.

- Dar bufnițele sunt păsări de *noapte*, zise mama.

Buf își privi gheruțele și murmură:

- Nu vreau să fiu pasăre de noapte. Vreau să fiu pasăre de zi.

- *Ești* ceea ce ești, îi spuse apăsător doamna Hambar.

- Da, știu, o aprobă Buf, dar ce este eu se teme de întuneric.

- Of, Doamne, oftă doamna Hambar.

Îi era foarte clar că o să aibă nevoie de multă răbdare. Închise ochii, încercând să găsească

o soluție pentru a-l ajuta pe Buf să-și vindece

teama de întuneric.

Buf aștepta.

Mama lui își deschise ochii.

– Buf, ți-e frică de întuneric doar pentru că nu știi nimic despre el. Ia spune: ce știi tu despre întuneric?

– E negru, zise Buf.

– Dar nu e deloc așa. Poate fi argintiu sau albastru, sau cenușiu... sau într-o mulțime de alte feluri, dar aproape niciodată negru. Ce altceva mai știi despre întuneric?

– Nu-mi place, zise Buf. Nu-mi place DELOC.

– Asta nu înseamnă că știi ceva, îi spuse mama.

Înseamnă că *simți* ceva. Cred că, de fapt, nu știi nimic despre întuneric.

– Întunericul e urât! strigă Buf.

LIBRIS

We know
books

- N-ai de unde să știi

asta. N-ai scos niciodată
ciocul din scorbura după
căderea nopții. Cred că
ar fi mai bine să ieși în
lume și să descoperi câteva
lucruri despre întuneric
înainte de a-ți face
o părere.

- Acum? întrebă Buf.

- Acum, îi răspunse mama sa.

Buf ieși din scorbură și porni legănat
pe ramura copacului. Se uită peste margine.
Lumea părea să fie foarte jos.

- Nu prea mă pricep la aterizări, zise el.

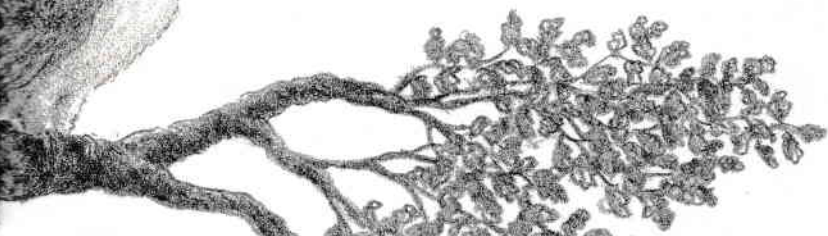
S-ar putea să mă împrăștiu.

- Aterizarea ta se va îmbunătăți dacă faci
exerciții. Uite! E un băiat acolo, în marginea
pădurii, care adună crengi. Du-te și vorbește cu el
despre asta.

- Acum? întrebă Buf.

- Acum, îi zise mama.

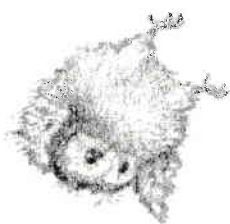
Așa că Buf își închise ochii,
trase adânc aer în piept și-și făcu
vânt de pe ramură.

Aripioarele lui albe îl purtară până jos, dar, cum spusese, nu se pricepea cine știe ce la aterizări. Se opri lângă băiat după vreo șapte tumbe.

- O, strigă băiatul. Un artificiu rotitor!

- De fapt, zise artificiuul ridicându-se de jos, sunt o bufniță de hambar.

- Așa e, acum îmi dau seama, zise dezamăgit băiatul. Normal că nu putea fi un artificiu.

Tata spune că nu putem vedea artificiile decât după ce se întunecă. Ce-aș vrea să se facă întuneric cât mai *repede*...

- Vrei să se facă întuneric? întrebă Buf uluit.

- DA, bineînțeles. ÎNTUNERICUL

E NEMAIPOMENIT. Iar în seara asta o să fie și mai și pentru că o să avem focuri de artificii.

- Ce sunt artificiile? întrebă Buf. Cred că bufnițele n-au așa ceva. Mă rog, cel puțin bufnițele de hambar nu au.

- Zău?! făcu băiatul. Of, sărăcuții de voi.

Păi, sunt rachete, și farfurii zburătoare, și vulcani, și ploi de aur, și scântei, și...